

но още не билъ получилъ подкрѣпления. На 16 априлий Тюреннъ прѣминалъ въ бродъ прѣзъ р. Неккаръ при Марбахъ и трѣгналъ прѣзъ Швейц-Халлъ и покрай Хайлброннъ, т. е. нагорѣ по дѣсната страна на Неккаръ, за да отхвърли Мерси отъ югъ на сѣверъ. Мерси дѣйствиелно искалъ да отстѣпи на югъ въ Швабия, но билъ принуденъ да отстѣпи на истокъ къмъ Дюнселсбюль и Фейхтвангенъ. А Тюреннъ, като съсрѣдоточилъ армията си при Халле, трѣгналъ на сѣверъ къмъ Мергенхаймъ, за да има въ тила си хессенскитѣ владѣния, отъ които се надявалъ да получи прѣзъ лѣтото войски въ подкрѣпление, за по-нататъшно движение въ срѣдня Германия. Като расположилъ всичката си пѣхота и артиллерия на широки квартири близо до Мергенхаймъ, той испратилъ генерала Розена съ 4 или 5 полка нѣмска конница къмъ Ротенбургъ на р. Тауберъ (между Мергенхаймъ и Фейхтвангенъ), а всичката си останала конница, за по-големо удобство на храниенето и по-просбата на началницѣ ѝ, размѣстилъ по градоветѣ на 2—3 часа разстояние задъ пѣхотата. Но като не билъ толкова доволенъ отъ квартирното си разположение, той направилъ нѣкои измѣнения въ него, щомъ се научилъ, че цѣлата баварска армия трѣгнала отъ Фейхтвангенъ къмъ Мергенхаймъ. Той веднага заповѣдалъ на Розена да отстѣпи и се расположи задъ гората, която лѣжала прѣдъ Мергенхаймъ (но Розенъ, по недоразумѣние, се расположилъ *прѣдъ* гората), а на всички останали полкове отъ конницата — незабавно да се присѣдинятъ къмъ армията. Между това войскитѣ, които ималъ подъ рѣжа, турилъ: пѣхотата (около 3.000 души), съ 2 ескадрона въ резервъ въ една малка горичка въ дѣсно, а конни-

цата извадилъ напредъ по въ лѣво въ една линия, съ два ескадрона въ резервъ. Слѣдъ приближението на баварската армия въ боенъ рѣдъ, въ 2 линии, съ пѣхотата въ центра и конницата по фланговетѣ, Тюреннъ съ конницата си атакувалъ 1-та линия на дѣснофланговата неприятелска конница и я отхвърлилъ върху 2-та ѝ линия, а неприятелската пѣхота атакувала французската въ горичката. Послѣдната, като дала залпъ, въ безрѣдица се спуснала назадъ и, атакувана отъ фронта, фланговетѣ и тила, обърнала на бѣгъ и увлѣкла слѣдъ себѣ си конницата, която стояла задъ нея, а французската конница отъ лѣвото крило, слѣдъ жестокъ бой (въ който Розенъ билъ взетъ въ плѣнъ, а Тюреннъ едва го избѣгналъ), сжщо ударила на бѣгъ. Тюреннъ търсилъ спасение въ находивщата се отзадъ гора, събралъ задъ нея пристигналитѣ 3 полка нова конница и около 1.500 души отъ отблѣсната пѣхота и съ тѣхъ искалъ да поднови атаката. Но тъй като пѣхотата била въ пълно разстройство, то Тюреннъ, като видялъ, че работата не можала вече да се поправи, намѣрилъ за по-добръ да отстѣпи. Като испратилъ напредъ къмъ Майнъ и границѣтѣ на хессенскитѣ владѣния 1 отъ новитѣ конни полкове, заедно съ всички отблѣснати и прѣснати войски, самъ той съ другитѣ 2 нови конни полка прикрилъ отстѣпленieto и го извършилъ съ бой противъ натиска на неприятеля отзадъ, при това съ голѣмъ трудъ, загуба на хора и много щандарти и не безъ опасностъ лично за себѣ си. Съ една дума — той билъ разбитъ и самъ въ запискитѣ си съзнава това и не се оправдава, макаръ вината да била не толкова у него, колкото въ стѣчението на разни неблагоприятни и независевши отъ него обстоятелства. Въ незгодния за него бой